

Rapport

Datum: 9 februari 2007

Rapportnummer: 2007/028

Klacht

In verband met de ramkraken van zijn winkel op 7 juli 2001 en 15 juli 2002, waarvan hij op respectievelijk 10 juli 2001 en 3 september 2002 aangifte heeft gedaan, klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Midden en West Brabant:

hem onvoldoende heeft geïnformeerd over de stand van zaken van het onderzoek;

onvoldoende onderzoek heeft verricht.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker is eigenaar van een winkel. Op 7 juli 2001 en op 15 juli 2002 waren er ramkraken uitgevoerd op zijn winkel, waarbij er waardevolle goederen werden weggenomen en het pand beschadigd raakte. Naar aanleiding van beide ramkraken deed verzoeker aangifte van diefstal bij de politie.

2. Op 1 februari 2003 klaagde verzoeker er bij de politie over dat hij onvoldoende was geïnformeerd over de stand van zaken van het onderzoek naar aanleiding van zijn aangifte. De districtschef verklaarde de klacht op 27 mei 2003 gegrond. Gebleken was namelijk dat was nagelaten verzoekers huisnummer in te vullen bij zijn adresgegevens. Volgens politieambtenaar E. had hij verzoeker daarover op 9 april 2003 geïnformeerd. Verzoeker zou door E. alsnog schriftelijk worden geïnformeerd over de afloop van zijn aangifte, aldus de districtschef. Verzoeker wendde zich vervolgens niet tot de korpsbeheerder.

3. Verzoeker klaagde er op 2 september 2003 bij de Nationale ombudsman over dat de politie onvoldoende onderzoek had verricht. De Nationale ombudsman stuurde zijn klacht ter behandeling door naar de politie. In reactie daarop verwees de politie verzoeker op 12 februari 2004 naar een brief van 17 december 2003 van de politie aan verzoeker waarin verzoeker werd geïnformeerd over de stand van zaken. Voorts berichtte de politie verzoeker in die brief dat zijn zaak vooralsnog niet verder zou worden behandeld omdat er geen vooruitzichten waren dat de zaak met succes kon worden afgerond. Het onderzoek zou eventueel alleen worden voortgezet ingeval van nieuwe gegevens. Verzoeker werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zich binnen zes weken tot de korpsbeheerder kon wenden indien hij het er niet mee eens was.

4. Op 13 oktober 2004 vernam de Nationale ombudsman van verzoeker dat hij zich niet kon vinden in de afhandeling van zijn klachten. De Nationale ombudsman heeft verzoeker vervolgens doorverwezen naar de korpsbeheerder in zijn schrijven van 27 oktober 2004. Op 16 december 2004 heeft de korpsbeheerder de Nationale ombudsman bericht dat hij

het aan de Nationale ombudsman overlaat om zich over de klacht uit te spreken, nu verzoeker zich niet tijdig tot de korpsbeheerder had gewend. Verzoeker heeft de Nationale ombudsman op 18 maart 2005 telefonisch verzocht een onderzoek in te stellen.

5. Uit het interne (klacht)dossier van de politie bleek, voor zover relevant, het volgende.

6. Wat betreft de ramkraak in 2001:

Op 7 juli 2001 is er gemuteerd dat er 's ochtends vroeg een melding vanaf een bepaald adres en vanaf een bepaald mobiel nummer was binnengekomen. De melding bestond er uit dat er zojuist een auto, waarschijnlijk een BMW, een winkel was binnengereden. De twee rapporteurs waren snel ter plaatse, maar de auto was al weg.

De rapporteurs verwezen in hun mutatie naar hetgeen zij in de avond van 6 juli 2001 hadden gehoord over een BMW die zonder te betalen was weggereden bij een benzinstation in de buurt van B. Daarbij was een mogelijk kenteken genoemd. Later was er een melding binnengekomen van drie personen die kentekenplaten van een BMW aan het verwisselen waren in een plaats in de nabijheid van B. Niet bekend was of dit dezelfde BMW betrof als bij het tankstation. Verwezen werd in dit verband naar een andere mutatie.

Verder bleek uit het dossier dat in de winkel een aantal bloed- en laksporen was aangetroffen. De sporen waren onderzocht door politieambtenaar B. die de sporen veilig had gesteld en op 9 juli 2001 ter onderzoek had doorgestuurd naar het Nederlands Forensisch Instituut. In het proces-verbaal dat B. had opgemaakt staat dat de schade aan de voorpui en in de winkel geheel was opgeruimd voor aanvang van het technisch onderzoek.

De in de mutaties als betrokkene vermeld staande Vo., was een van de personen die als contactpersoon voor de winkel bekend stond in geval van nood. Vo. was door de politie gebeld en ter plaatse gekomen.

Op 10 juli 2001 deed verzoeker aangifte van diefstal.

Per brief van 17 december 2003 berichtte E. verzoeker dat niet te verwachten was dat het onderzoek met succes zou worden afgerond, behoudens het bekend worden van nieuwe gegevens. Reden waarom de zaak verder niet zou worden behandeld.

7. Wat betreft de ramkraak in 2002:

In de vroege ochtend van 15 juli 2002 vond de tweede ramkraak plaats. In de winkel van verzoeker was na de ramkraak door de politie een gestolen Mercedes aangetroffen, waarmee men door de voorpui de winkel was binnengereden. Tevens was er gemuteerd dat er ter plaatse een getuige stond die een andere Mercedes weg had zien rijden in een bepaalde richting. De kleur en het kenteken van dat voertuig waren onbekend. De

ambtenaren die ter plaatse kwamen hadden nog tevergeefs rondgekeken.

De ambtenaren W. en S. hadden de diverse sporen, waaronder die aan de auto, onderzocht en opgestuurd naar de Divisie Centrale Recherche Informatie voor nader onderzoek.

Ter plaatse was er gesproken met de melder, die een man met een panty over zijn hoofd had zien staan en het gestolen voertuig hard aan had zien komen rijden, waarna hij om herkenning te voorkomen van schrik was weggefiets. Nadat de melder vervolgens een harde klap had gehoord, had hij de politie gebeld.

In de mutatie stonden V. en Ma. als getuigen en Lo. en F. als betrokkenen vermeld. . had de politie verteld dat de auto daar al eerder had gestaan en dat de parkeerplicht dat zou moeten weten omdat de auto verkeerd geparkeerd zou hebben gestaan. Betrokkene Lo., een winkelmedewerker, verklaarde op 15 juli 2002 dat hem op 11 juli 2002 drie mannen waren opgevallen, van wie hij een signalement opgaf.

Verzoeker deed op 3 september 2002 aangifte van diefstal.

In een ongedateerde brief aan verzoeker, waarin vermeld stond dat zijn adres en woonplaats onbekend waren, werd verzoeker bericht dat zijn aangifte van 3 september 2002 zou worden opgelegd. De inhoud van die brief kwam overeen met die van 17 december 2003.

I. Ten aanzien van het onvoldoende informeren

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij onvoldoende is geïnformeerd over de stand van zaken van het onderzoek naar de ramkraken. Verzoeker gaf aan dat hij door de gegrondverklaring van zijn klacht niet wijzer was geworden wat betreft de stand van zaken.

2. In reactie op de klacht berichtte de korpsbeheerder de Nationale ombudsman dat de districtschef de klacht gegrond had verklaard omdat een en ander administratief niet goed was verwerkt. Op 9 april 2003 was verzoeker telefonisch geïnformeerd door E. over de afloop van zijn beide aangiften, waarna hem op 17 december 2003 en op 16 augustus 2005 oplegberichten waren gestuurd naar aanleiding van zijn beide aangiften. Van dat telefoongesprek was geen notitie beschikbaar. De korpsbeheerder verwees naar de eerdere gegrondverklaring van de klacht door de districtschef.

Desgevraagd stuurde de korpsbeheerder de Nationale ombudsman een afschrift van het oplegbericht van 16 augustus 2005, dat inhoudelijk gelijk was aan dat van 17 december 2003.

3. Gelet op de aard van de klacht en de reactie van de korpsbeheerder, zijn de betrokken ambtenaren gehoord.

4. Politieambtenaar E. verklaarde dat hij in 2003 bij de zaak betrokken raakte, doordat hij de klacht van verzoeker had afgehandeld. E. vertelde dat een aangever normaal gesproken binnen drie weken een informatievoorzieningsbrief ontvangt waarin staat of het tot dan toe verrichte onderzoek voldoende aanknopingspunten heeft opgeleverd om het onderzoek voort te zetten. Als dat niet het geval is, wordt de aangever bericht dat de zaak wordt opgelegd.

In dit geval had het volgens E. te lang geduurd voordat verzoeker een dergelijke brief had ontvangen. E. verklaarde op 9 april 2003 telefonisch contact te hebben opgenomen met verzoeker naar aanleiding van verzoekers klacht, waarbij hij hem excuses had aangeboden voor de gang van zaken en hem had verteld over het misverstand van de adresgegevens van verzoeker. E. had hem verteld dat het misverstand daaruit bestond, dat er destijds weliswaar een informatievoorzieningsbrief voor verzoeker was opgemaakt, maar dat die brief niet was verstuurd omdat er geen huisnummer bij het adres van verzoeker was ingevoerd bij de aangifte. Volgens E. hadden de collega's die daarmee toen aan de slag waren gegaan, dat moeten proberen te achterhalen, hetgeen niet het geval was geweest. Verder verklaarde E. dat hij verzoeker tijdens voornoemd gesprek had beloofd dat hij binnen afzienbare tijd alsnog schriftelijk zou worden bericht over de stand van zaken ten aanzien van zijn aangiftes.

E. had vervolgens met het rechteam afgesproken dat het team daarvoor zou zorgdragen, waarop het team hem liet weten een onvolledig adres van verzoeker te hebben. E. vertelde de zaak vervolgens zelf te hebben afgehandeld en zelf het oplegbericht van 17 december 2003 te hebben opgesteld, waarbij hij zich niet voldoende had gerealiseerd dat het ook om de aangifte uit 2002 ging, zodat hij verzoeker daarover niet had geïnformeerd.

Voor zover E. zich kon herinneren had verzoeker eind 2005 een oplegbericht met betrekking tot zijn tweede aangifte ontvangen.

5. In het algemeen verklaarde politieambtenaar Ri. over het informeren van de aangever dat een aangever weliswaar niet over elke opsporingshandeling die wordt verricht wordt geïnformeerd, maar dat hij in ieder geval wel wordt geïnformeerd als er onvoldoende opsporingsindicatie is. In dat geval ontvangt de aangever een brief, aldus Ri., waarin staat dat de zaak voorlopig wordt gesloten en dat heropening op grond van nieuwe informatie mogelijk is.

6. Politieambtenaar C., die in 2001 en 2002 als een van de twee operationele chefs werkzaam was bij het team van het gebied waar de winkel onder viel, verklaarde dat de uitkomst van het technisch onderzoek in het algemeen niet wordt afgewacht voordat er een

oplegbericht wordt gestuurd. Volgens C. wordt een oplegbericht normaliter gelijk uitgedraaid met het proces-verbaal als het een zaak met een onbekende dader betreft en wordt het oplegbericht een paar dagen later verstuurd aan de aangever. In het systeem zag C. dat er op 3 september 2002 een oplegbericht was aangemaakt, maar dat op die brief het huisnummer ontbrak.

7. De korpsbeheerder maakte geen gebruik van de hem geboden mogelijkheid om te reageren op de verklaringen van de betrokken ambtenaren.

8. Verzoeker merkte in reactie op die verklaringen op dat het hem was tegengevallen dat men niet op het idee was gekomen om het ontbrekende huisnummer te achterhalen.

Beoordeling

9. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

10. De ramkraken hebben plaatsgevonden op 7 juli 2001 en op 15 juli 2002. Verzoeker heeft aangifte gedaan op respectievelijk 10 juli 2001 en 3 september 2002. Verzoeker is over de stand van zaken en de uitkomst van het verrichte onderzoek eerst op 9 april 2003 telefonisch geïnformeerd, nadat hij daarover op 1 februari 2003 een klacht had ingediend. In vervolg daarop verklaarde de districtschef zijn klacht op 27 mei 2003 gegrond en zegde hij verzoeker toe dat hij nog schriftelijk zou worden bericht over de afloop van zijn aangifte. Die berichtgeving heeft plaatsgevonden op 17 december 2003 en 16 augustus 2005.

11. Het is de Nationale ombudsman duidelijk geworden dat verzoeker niet is geïnformeerd op de wijze en binnen een termijn die destijds gebruikelijk was en die de Nationale ombudsman behoorlijk voorkomt. Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoekers klacht daarover gegrond was verklaard. Vervolgens heeft het ondanks die gegrondverklaring nog ruim een half jaar geduurd voordat verzoeker de beloofde duidelijkheid kreeg ten aanzien van zijn eerste aangifte en ruim twee jaar voordat dat het geval was ten aanzien van zijn tweede aangifte. Door verzoeker in eerste instantie pas naar aanleiding van zijn klacht, maar ook nadien dusdanig laat te informeren, heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De Nationale ombudsman acht de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

12. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Mede op aangeven van de Nationale ombudsman is op 1 maart 2003 de "Aanwijzing voor de opsporing", in werking getreden waarin - voor zover relevant - is bepaald dat de politie de aangever op diens verzoek informeert over de stand van zaken in het opsporingsonderzoek en de aangever daarbij verwijst naar de officier van justitie als dat onderzoek niet heeft

plaatsgevonden of niet wordt voortgezet (zie Achtergrond). De Nationale ombudsman had voorafgaand aan de aanwijzing de aandacht van politie en justitie gevraagd voor het informeren en doorverwijzen van de aangever op de wijze zoals die in de aanwijzing is beschreven. De achterliggende gedachte van de Nationale ombudsman was daarbij dat bestuursorganen burgers de mogelijkheid moeten geven hun procedurele kansen te benutten, welke gedachte inmiddels haar weerslag heeft gevonden in het behoorlijkheidsvereiste van fair play.

13. Het is de Nationale ombudsman opgevallen dat verzoeker op geen enkel moment is doorverwezen naar de officier van justitie. Dit is in strijd met het vereiste van fair play.

II. Ten aanzien van het onvoldoende onderzoek verrichten

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat er onvoldoende onderzoek is verricht naar aanleiding van de ramkraken.
2. In reactie op de klacht schreef de korpsbeheerder dat de politie kort na beide meldingen ter plaatse onderzoek had ingesteld, onder andere door technische medewerkers, die de aangetroffen sporen voor verder onderzoek hadden doorgestuurd naar het Nederlands Forensisch Instituut. Het onderzoek ter plaatse, noch het (technisch) sporenonderzoek had volgens de korpsbeheerder tot een positief onderzoeksresultaat geleid.
3. Gelet op de aard van de klacht en de reactie van de korpsbeheerder, zijn vervolgens een aantal betrokken ambtenaren gehoord.
4. W., die als technisch rechercheur bij het onderzoek naar de diefstal in 2002 betrokken was, verklaarde dat hij de sporen in de winkel had veiliggesteld. Dat waren voornamelijk schoensporen, die niet tot een resultaat hadden geleid. Als het aangetroffen DNA tot een dader had geleid, zou dat zijn doorgegeven aan de sporencoördinator, aldus W. Hij kon niet aangeven wie de leiding had over het tactische onderzoek.
5. B., die als technisch rechercheur bij de zaak in 2001 betrokken was, verklaarde desgevraagd dat het niet gebruikelijk is dat de schade al is opgeruimd voordat de technische recherche ter plaatse arriveert. B. wist niet waarom er was opgeruimd en door wie. Desalniettemin, zo gaf B. aan, had hij nog wel bloed- en laksporen aangetroffen en stukjes glas. De bloedsporen waren opgestuurd naar het Nederlands Forensisch Instituut, de laksporen en de glasstukjes werden bewaard op het bureau totdat er een verdachte zou worden aangehouden, waarna verder onderzoek mogelijk was. De zaak stond volgens het systeem nog open, verklaarde B., hetgeen betekent dat het aangetroffen DNA nog niet tot een dader heeft geleid. B. gaf aan niet te weten wie de leiding had over het tactisch onderzoek, voor zover je naar zijn idee al van een leider kon spreken.

6. E. verklaarde dat er bij een ramkraak technisch en tactisch onderzoek mogelijk is. Onder tactisch onderzoek moet worden verstaan het horen van getuigen en het houden van een buurtonderzoek. Bekende getuigen moeten worden gehoord volgens E. en bij een ramkraak als deze is het volgens hem gebruikelijk dat er ook een buurtonderzoek wordt gehouden dat bestaat uit het op eigen initiatief aanspreken van buurtbewoners. Naar E. had begrepen waren er in dit geval getuigen gehoord. Of er een buurtonderzoek was gehouden kon hij niet met zekerheid zeggen. Voor zover hij wist had het onderzoek geen indicatie voor verder onderzoek opgeleverd.

7. In 2001 en 2002 was Ri. rechercheur en, voor zover hij zich kon herinneren, was hij destijds werkzaam als recherchecoördinator. Als er recherchezaken aan de orde waren bij zijn team, was hij daarvoor verantwoordelijk. De recherche werd niet ingeschakeld in zaken met weinig of geen opsporingsindicatie. Deze zaak was volgens Ri. niet uitgezet bij de recherche. Hij vermoedde dat de opsporingshandelingen waren gecoördineerd en verricht door de collega's van de dagelijkse dienst onder leiding van de operationele chef. Volgens Ri. was het ook de operationele chef die beoordeelde of een onderzoek moest worden stopgezet ingeval er onvoldoende opsporingsindicatie was.

In het algemeen kon Ri. het volgende vertellen. Ingeval van een inbraakmelding wordt ter plaatse gegaan en aangifte opgenomen. Verdere mogelijke tactische onderzoekshandelingen zijn het horen van getuigen, het instellen van een technisch sporenonderzoek, het instellen van een buurtonderzoek, eventueel via de media getuigen oproepen of het instellen van een passantenonderzoek. Afhankelijk van de omstandigheden van het geval wordt bepaald welke onderzoekshandelingen worden verricht, waarbij wordt afgewogen wat relevant is en of er resultaat te verwachten valt van een bepaalde opsporingshandeling. Zo zal een passantenonderzoek bijvoorbeeld weinig zinvol zijn als het strafbare feit op een afgelegen plaats is gepleegd.

Uit het systeem had Ri. afgeleid dat de twee getuigen V. en Ma. van de inbraak in 2002 niet waren gehoord, althans dat hun verklaringen niet in het systeem waren opgenomen, hetgeen wel had moeten als ze waren gehoord. Als mogelijke reden waarom de getuigen niet waren gehoord kon Ri. bedenken dat de getuigen de melders waren. Melders worden vaak als getuige geregistreerd, maar zijn vaak geen relevante getuigen in die zin dat ze niet hebben gezien wat er is gebeurd. Ook ingeval er telefonisch contact was geweest met de getuigen had dit geregistreerd moeten zijn, aldus Ri. Betrokkene Lo., winkelmedewerker, was volgens Ri. gehoord omdat de daders wellicht eerder in de winkel waren geweest. Ri. kon niet aangeven of er in 2001 en/of 2002 een buurtonderzoek was gehouden, hetgeen volgens hem wel gebruikelijk is bij een inbraak, behalve bijvoorbeeld als er is ingebroken op een afgelegen terrein. Of de winkel van verzoeker afgelegen was gevestigd, wist Ri. niet. In ieder geval was niet gemuteerd dat een dergelijk onderzoek was uitgevoerd, hetgeen wel had moeten als zo'n onderzoek had plaatsgevonden.

8. C. verklaarde dat hij niets met de ramkraken te maken had gehad. In 2001 en 2002 was hij een van de operationele chefs van het team van het gebied waar de winkel onder viel. Wel schetste hij de organisatorische achtergrond waar dat politieteam in 2001 en 2002 mee te maken had. C. verklaarde dat in die jaren geen van de leidinggevendens opsporing in zijn pakket had. Nadat C. in 2003 de opsporing in zijn pakket had gekregen heeft hij samen met Ri. eerst puin geruimd om vervolgens een gecoördineerde wijze van opsporing tot stand te brengen, waarbij er meer zicht werd verkregen op zaken en de zaken beter werden gecoördineerd. Verder verklaarde C. dat er op leidinggevend niveau sprake was van onrust, verloop en onopgevulde vacatures: in 2001 hebben ze met drie personen - twee operationele chefs en een teamchef - de zaak draaiende gehouden, waar dat er eerst zes deden. Uit ervaring wist C. dat alles toen niet allemaal even goed is gegaan en dat er vraagtekens gezet konden worden bij het handelen van de teamleiding. Volgens C. was de recherchecoördinator de constante factor. Desgevraagd gaf C. aan dat hij betwijfelde of Ri. destijds de recherchecoördinator was. In zijn herinnering was dat politieambtenaar L. of was er sprake van een overgangperiode van L. naar Ri.

9. L. verklaarde in 2001 en 2002 werkzaam te zijn geweest als recherchecoördinator bij het team van het gebied waar de winkel onder viel. L. verklaarde op vakantie te zijn geweest ten tijde van beide ramkraken en ook nadien geen bemoeienis daarmee te hebben gehad. L. verklaarde niet degene te zijn geweest die het tactisch onderzoek naar de ramkraken had geleid. L. gaf aan dat het zeer wel mogelijk was dat Ri. hem als recherchecoördinator had vervangen tijdens zijn vakanties. L. kon zich niet herinneren of er in 2001 of 2002 een operationele chef was die opsporing in zijn of haar pakket had. In de praktijk was het volgens L. echter zo dat hij zich daar als recherchecoördinator mee bezig hield, of zijn vervanger. L. vertelde dat hij als recherchecoördinator dagelijks de case-screening deed, hetgeen inhield dat hij alle nieuwe zaken beoordeelde, eventueel in overleg met de parket-secretaris, om te bezien of er voldoende opsporingsindicatie was om verdere actie te ondernemen. Voorts verklaarde L. dat het van de prioriteiten afhing of een zaak werd opgepakt door de recherche en of een zaak opsporingsindicatie had.

. verklaarde dat hij ervan uit ging dat bij zijn afwezigheid zijn vervanger die taak op zich nam of de operationele chef. Volgens L. waren daar geen afspraken over gemaakt. Verder verklaarde L. dat de verantwoordelijkheid voor het coördineren van zaken lag bij de operationele chefs, ook zonder dat een van die chefs opsporing specifiek in zijn pakket had. L. zag in het bedrijfsprocessensysteem dat C. de eerste ramkraak op 10 juli 2001 had afgeboekt als operationele chef en dat Ro. in diezelfde functie de tweede zaak op 19 juli 2002 had afgeboekt vanwege onvoldoende opsporingsindicatie.

10. De heer Ro. verklaarde dat hij in 2001 en 2002 werkzaam was als operationele chef van het team van het gebied waaronder de winkel viel. Om de week was hij operationele chef van dienst, in welke functie hij de processen-verbaal met onbekende daders in combinatie met de daarbij door de recherche verstrekte informatie beoordeelde om te bepalen of en zo ja, wat er met een zaak diende te gebeuren. De operationele chef van

dienst was volgens Ro. dus degene die besliste over een zaak en die op dat moment de verantwoordelijkheid droeg voor de opsporing. Ro. had in het systeem teruggevonden dat hij kennelijk als operationele chef van dienst in de week van 15 juli 2002 had beslist dat de zaak van de tweede ramkraak moest worden opgelegd, maar hij kon zich de zaak niet meer herinneren. Als standaard tactische opsporingshandelingen ingeval van een ramkraak noemde Ro. het houden van een buurtonderzoek en het horen van getuigen. Normaliter stuurt de operationele chef van dienst gelijk mensen ter plaatse om een buurtonderzoek te doen. Afhankelijk van de uitkomst van het technische onderzoek, kan er nog verder vervolgonderzoek plaatsvinden. Ro. had uit het systeem niet kunnen afleiden dat er een buurtonderzoek was gehouden. Hij merkte daarbij op dat het niet zinvol is een buurtonderzoek te houden als er geen omwonenden zijn bijvoorbeeld. Echter, ook als een buurtonderzoek niet zinvol was geacht, had dat volgens Ro. moeten zijn gemuteerd. Verder had Ro. uit het systeem afgeleid dat Lo., een winkelmedewerker, was gehoord, maar niet dat de getuigen V., Ma. en F. waren gehoord. Ro. kon geen reden bedenken waarom de getuigen niet waren gehoord, omdat het gebruikelijk is dat getuigen wel worden gehoord. Na lezing van de mutatie van 15 juli 2002 verklaarde Ro. dat de getuigen mogelijk niet nader waren gehoord omdat ze ter plaatse reeds alles hadden verteld wat ze wisten. Het zou in dat geval volgens Ro. beter zijn geweest als hun verklaringen nader waren uitgewerkt, omdat het nu gelet op de omschrijving in de mutatie van 15 juli 2002 niet duidelijk was welke getuige wat had verklaard. Tot slot verklaarde Ro. dat er destijds capaciteitsproblemen waren bij het team, hetgeen geen excuus oplevert, maar wel de realiteit was. Dat had tot gevolg gehad dat er wel eens dingen niet goed waren gegaan. Zo hadden de getuigen moeten worden gehoord en had er een buurtonderzoek moeten worden gehouden en voor zover dat wel was gebeurd had dat beter moeten worden gemuteerd dan het geval was geweest.

11. De korpsbeheerder liet in reactie op de toegestuurde verklaringen van de betrokken ambtenaren weten geen gebruik te maken van de mogelijkheid daarop te reageren.

12. Verzoeker merkte in reactie op die verklaringen op dat bij hem het idee was ontstaan dat iedereen organisatorisch langs elkaar heen had gewerkt en dat niemand wist of er tactisch onderzoek had plaatsgevonden. Het verbaasde verzoeker niet dat beide zaken waren stopgezet wegens onvoldoende opsporingsindicatie nu er geen tactisch onderzoek had plaatsgevonden. Verzoeker schreef dat de tweede ramkraak wellicht voorkomen had kunnen worden als er na de eerste professioneler onderzoek was verricht, waardoor de pakkans zou zijn vergroot.

Beoordeling

13. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.

14. Afgaande op hetgeen een aantal ambtenaren heeft verklaard omtrent de organisatorische problemen waar het betreffende team destijds mee te kampen had, kan de Nationale ombudsman zich niet aan de indruk onttrekken dat deze problemen hun weerslag hebben gehad op de wijze waarop er destijds werd omgegaan met zaken. Dit heeft er in dit geval bijvoorbeeld in geresulteerd dat het voor de Nationale ombudsman niet duidelijk is geworden wie verantwoordelijk was voor het (beëindigen van het) opsporingsonderzoek naar de ramkraken. Uit hun verklaringen bleek dat dat voor de betrokken ambtenaren, in ieder geval achteraf en zelfs na raadpleging van de systemen ook niet duidelijk is. Van een duidelijke coördinatie van de onderzoekshandelingen die al dan niet zijn verricht naar aanleiding van beide ramkraken, is de Nationale ombudsman niet gebleken.

15. Deze constatering leidt tot de volgende vraag: welke onderzoekshandelingen zijn er mogelijk en gebruikelijk ingeval van dergelijke inbraken? Volgens de betrokken ambtenaren zijn naast het instellen van een technisch onderzoek, de gebruikelijke tactische onderzoekshandelingen het horen van getuigen en het houden van een buurt- of passantenonderzoek.

16. Welke onderzoekshandelingen zijn er verricht? Uit de processen-verbaal blijkt dat er zowel in 2001 als in 2002 na de inbraak technisch onderzoek heeft plaatsgevonden. Bij de eerste ramkraak was de winkel bij aankomst van de technische recherche reeds opgeruimd, hetgeen niet de bedoeling was. Het sporenonderzoek leverde in beide gevallen niets op, in die zin dat het niet heeft geleid tot een daderindicatie.

Wat betreft het tactisch onderzoek naar de inbraak uit 2001 is uit het politiedossier en uit de verklaringen van de betrokken ambtenaren niet gebleken dat er een buurt- of passantenonderzoek was gehouden. De Nationale ombudsman gaat er dan ook vanuit dat een dergelijk onderzoek niet heeft plaatsgevonden, waarbij hij opmerkt dat het niet helder is waarom daarvan is afgezien. Evenmin is gebleken dat er onderzoek is verricht naar de eerdere mutatie over de BMW. Het horen van getuigen in verband met de eerste ramkraak was niet aan de orde omdat er geen getuigen bekend waren.

In 2002 waren er twee getuigen bekend. Niet is gebleken dat die getuigen zijn gehoord. De reden daarvoor is niet bekend. Onduidelijk is welke getuige een Mercedes weg had zien rijden. Net als in 2001 is niet gebleken dat de politie in 2002 een buurt- of passantenonderzoek heeft gehouden en is ook niet gebleken waarom dit niet was gebeurd. Kennelijk hebben de door Lo. opgegeven en tamelijk algemene signaleringen niets opgeleverd.

17. De Nationale ombudsman concludeert dat een aantal gebruikelijke en voor de hand liggende onderzoekshandelingen om onbekende redenen niet zijn verricht. Alhoewel niet kan worden uitgesloten dat daaraan weloverwogen keuzes ten grondslag hebben gelegen, had in dat geval mogen worden verwacht dat daarover nog op enigerlei wijze informatie

beschikbaar was. Echter, het politiedossier noch de verklaringen van de betrokken ambtenaren bieden inzicht in de afwegingen die aan dergelijke keuzes ten grondslag zouden hebben gelegen. Het capaciteitsgebrek waar het betreffende politieteam in 2001 en 2002 mee te maken had en de onduidelijk geregelde coördinatie van opsporingszaken binnen het team die daar het gevolg van lijkt te zijn geweest, verklaren wellicht de gang van zaken rondom het onderzoek naar beide aangiftes, maar kunnen niet dienen als afdoende excuus daarvoor. De Nationale ombudsman is van mening dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg is

gegrond ten aanzien van:

- het onvoldoende informeren van verzoeker over de stand van zaken van het onderzoek, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatievoorziening;
- het onvoldoende onderzoek verrichten, wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

Onderzoek

Op 18 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van X te B., ingediend door de heer Z te B., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant (de burgemeester van Tilburg), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Verzoeker heeft niet gereageerd op het standpunt dat de korpsbeheerder daarop innam. In het kader van het onderzoek zijn er vervolgens aan zeven betrokken ambtenaren specifieke vragen gesteld. De korpsbeheerder maakte geen gebruik van de gelegenheid inhoudelijk op de verklaringen van de betrokken ambtenaren te reageren. Verzoeker deed dat wel.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Breda over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De

hoofddofficier liet de Nationale ombudsman daarop weten van deze gelegenheid geen gebruik te maken.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaren B. en W. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker, de hoofddofficier van justitie te Breda en de overige betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Notitie van 18 maart 2005 van het telefoongesprek waarin verzoeker de Nationale ombudsman verzocht een onderzoek in te stellen.
2. Intern (klacht)dossier van de politie.
3. Reacties van de korpsbeheerder van 29 augustus en 23 september 2005.
4. Telefonische verklaring van politieambtenaar W. van 19 december 2005.
5. Telefonische verklaring van politieambtenaar B. van 20 december 2005.
6. Telefonische verklaring van politieambtenaar E. van 11 januari 2006.
7. Telefonische verklaring van politieambtenaar Ri. van 8 februari 2006.
8. Telefonische verklaring van politieambtenaar C. van 10 maart 2006.
9. Telefonische verklaring van politieambtenaar L. van 24 maart 2006.
10. Telefonische verklaring van politieambtenaar Ro. van 26 april 2006.
11. Reactie van de korpsbeheerder van 5 juli 2006.
12. Reactie van verzoeker van 22 juni 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Aanwijzing voor de opsporing (in werking getreden op 1 maart 2003 - Stcrt 2003, 41 - en geldig tot 1 maart 2007)

"... 3. Informatieverschaffing

De burger kan het mogelijk oneens zijn met de beslissing om een strafbaar feit niet (verder) te onderzoeken nadat hij daarvan aangifte deed. Mede op verzoek van de Nationale Ombudsman, die met dit verschijnsel is geconfronteerd, wordt op deze plaats de te volgen procedure uiteengezet. Deze geldt alleen de zaken waarin formeel aangifte wordt gedaan, niet de kwesties die alleen 'gemeld' zijn bij de politie.

Situatie waarin de politie besloot geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen

1. Op verzoek van de aangever omtrent de stand van zaken in het opsporingsonderzoek informeert de politie hem of haar. Indien dat onderzoek niet heeft plaatsgevonden of niet wordt doorgezet, geeft de politie daarbij aan dat de aangever, voor het geval hij het daarmee niet eens is, zich kan wenden tot het Openbaar Ministerie. Zo de aangever aangeeft daartoe te willen overgaan, bevestigt de politie schriftelijk wat omtrent het opsporingsonderzoek is besloten. ..."